

Katarína Gulai

NAU
HOR
ŠIA

IKAR

30 ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

Katarína Gulai

NAJ
HOR
ŠIA

IKAR

Katarína Gulai
Najhoršia

Ikar

Text © 2020 by Katarína Gulai
Cover design © 2020 by Diana Delevová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7455-6

Žiadna postava z knihy sa nezhoduje so žiadnou reálnou osobou.

Ak máte problém s depresiou, samovražedné myšlienky, sebapoškodzujúce sklony, nenechávajte si to pre seba a vyhľadajte pomoc. Zavolajte priateľom, známym, ľuďom, ktorým veríte; ak nikoho takého nepoznáte, skúste linku dôvery. Neváhajte sa so svojím problémom obrátiť na odborníka. Nie ste v tom sami.

Podakovanie

Veľká vďaka patrí môjmu úžasnému manželovi Imrovi, môjmu Wilsonovi Lucy, Z. Kubáčkovi a ďalším, vďaka ktorým mal môj osobný príbeh happyend.

Milý denníček!

Tak by som mala začať, však? Vo všetkých knižkách, v ktorých si hlavné hrdinky píšu denník, sa začína takto. Milý denníček...

Až na to, že ja nie som žiadna hrdinka a už vôbec nie hlavná. Hlavné hrdinky sú buď školské hviezdy, alebo úhlavné nepriateľky školských hviezd. Jedno však majú spoločné - sú pekné, zaujímavé, obľúbené, hneď si získajú srdce chlapca, ktorého tajne milujú, a žijú šťastne, až kým od samého šťastia nepomrú.

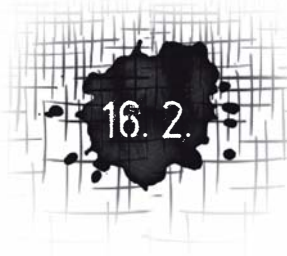
Zatiaľ čo mňa si nikto ani len nevšimne. Nie som pekná. Vážne. Nehovorím to zo skromnosti. U mňa to tak skrátka je. Môžem to zhrnúť do nasledujúcich bodov:

- 1) Nadváha. Nie veľká, ja viem, ale vidieť to na mne, zatiaľ čo všetky ostatné baby sú chudé, akoby vyšli z koncentráku, a chlapci to zbožňujú.
- 2) Okuliare. Otravné, škaredé okuliare, ktoré ešte zhoršujú moju nie veľmi slávne vyzerajúcu tvár.
- 3) Môj ksicht tak vo všeobecnosti. To by sa ešte dalo zvládnuť, veď niekto musí byť aj škaredý, ale okrem týchto chýb mám aj mnohé ďalšie.

- 4) Nepotrebujem veľa kamarátov a nie som ktovieako spoločenská. Preto nie som ani veľmi obľúbená.
- 5) Som absolútne presným opakom toho, čím by som mala byť.

Aby som sa vyrovnala so svojimi pocitmi, začala som si viesť denník. Nie som si istá, či to pomôže. Podľa mňa mi nepomôže nič, iba ak zázrak, ktorý by ma zmenil na peknú, sympatickú a obľúbenú tínedžerku. Skrátka, zo žaby na princeznú v modernej verzii.

Lenže ja už dávno na zázraky neverím.

Zase ja.

Dnes som šla do školy. Stredná. Úplne nanič stredná. Konkrétne druhý ročník.

Niekedy mi škola neprekáža, koniec koncov je to len škola. Človek tam chodí štyri roky, potom odíde a čím menej si ju obľúbi, tým bude spokojnejší, že odchádza. Do môjmu odchodu, ktorý sa v niektorých momentoch javí ako svetlo na konci tunela, však chýba ešte veľa času, a preto sa tvárim, že mám školu aspoň trochu rada.

Dnešok však okrem tých klasických pocitov a nudy zhoršovalo ešte niečo. Keďže je šestnásteho februára, ubehli len dva dni od Valentína. Nejakému iniciatívne- mu blbcovi zišiel na um strelený nápad s názvom „valentínska pošta“. V praxi to znamená, že nahádzeme

zamilované lístočky s menami do jednej osrdiečkovanej škatule a potom to niekto roznesie adresátom.

Minulý rok jeden spolužiak vypisoval hovadiny skoro každému, tak som dostala „valentínku“ aj ja, samozrejme, len ako biedny pokus o vtip. Práve preto mi to tak lezie na nervy – niečo podobné som čakala aj dnes. S údivom som hľadela na všeobecné nadšenie z lístočkov, ktoré aj tak nič vážne nepovedia, akurát si kamarátky posielajú odkazy typu „si suuuper“ a „mooc ta loooovinkujem“. No nehodil by z toho človek valentínsku šablíčku?

Páriky, ktoré to spolu ťahajú nejaký čas, sa ešte dajú zniesť. Chlapci donesú dievčatám ruže a nájdu si súkromné miestečko, ktoré vôbec súkromné nie je, pretože sme v škole, ale aspoň je tam menšia premávka. Tam sa držia za ručičky a všetky tie veci. To je celkom milé, hlavne tie ruže. Vždy som snívala, že raz dostanem peknú ružičku od chlapca. Ale vzhľadom na môj výzor a osobnosť... snívala som, snívam a snívať budem.

Prvé dve hodiny nič, nuda ako vždy. Zopár krvavých vojen na dejepise a nejaký šikovný spisovateľ na literatúre, čo mu už ani na meno neviem prísť.

Nuda.

Panebožeeeee... sobota. Akože prečo? Kto vymyslel deň, keď musím povinne sedieť doma s rodičmi a ich príveskom, respektíve MOJÍM nevlastným príveskom, ktorý mi lezie na nervy trikrát viac než tie dospelé prívesky?

Okej, už si ani sama nerozumiem. Takže preklad: Mama má s druhým manželom decko.

Niežeby som musela byť v sobotu doma, ale keďže bývame na... nie úplne na lazoch, ale spoje sem chodia raz za hodinu, a okrem toho nemám žiadnych kamarátov, vyraziť si cez víkend von je asi také zábavné, ako pozorovať leňochoda spať.

Takže, pochopiteľne, trčím doma. Úplne najviac fasa by bolo, keby som ostala doma so psom, s počítačom, hudbou a knihami, ale nič nie je ideálne. Takže sa zase budem celý víkend pokúšať o koexistenciu s rodinkou. Celá naša koexistencia je založená na príjemných rozhovoroch typu:

„Choď von so psom.“

„Okej.“

„Hneď!“

„Veď o chvíľu!“

„Povedala som hneď!“

... a na nasledujúcich príjemných kopnutiach do najbližšej neživej veci a na nadávkach popod nos, kým beriem Billyho von. Billy za nič nemôže, ale aj tak som nervná aj naňho.

So mnou to tak býva. Vytočím sa pre každú hovadinu. Niekedy rozmýšľam, či by som sa nemohla trochu krotiť alebo hnev dokonca úplne eliminovať. Ale potom začne niekto otravovať uprostred zaujímavého článku alebo rozhovoru na nete a už idem do vývrtky... A že prečo ma nikto nemá rád!

Ani ja sa nemám rada, aby som bola úprimná.

Človek sa snaží opísať sa v denníku, a oni mu to dajú povinne ako slohovú prácu! Slovenčinárka povedala,

že máme napísať autocharakteristiku s názvom *Hovoria o mne*. Fajn, páči sa!

Aká som? Nebudem klamať, túto otázku si nekladím často. Názor na seba mám, a hoci nie je práve najlepší, aspoň je pravdivý. Nevidím dôvod, prečo ho meniť. Rovnako ako nevidím dôvod, prečo ma niektorí ľudia skrátka neprestanú rozoberať – a to, samozrejme, v mojej neprítomnosti. Povedzte mi, ako mám písať o tom, čo o mne hovoria, keď o mne hovoria len za mojím chrbtom? Veď ja by som o tom vlastne ani nemala vedieť!

Prvé, čo si na mne všimnete, je môj výzor. O tom som už hovorila, a aj keby nie, len škoda reči. V konečnom dôsledku je môj výzor v porovnaní s povahou v podstate zanedbateľný, totiž, jedno horšie ako druhé. O mojej povahe sa hovorí veľa, a to hlavne v zápornom zmysle. Občas ma to vytáča, no väčšinou poznámky ignorujem. Musím však uznať, že často sú aj pravdivé.

Mama tvrdí, že som „inteligentná potvora“. Teoreticky sa s tým dá súhlasiť – potvora som a mám dosť inteligencie aspoň na to, aby som sa dobre učila a aby som sa dokázala vyhýbať nepríjemnostiam, ako aj situáciám, na ktoré nemám náladu. Všetko vypátram a som pri tom taká vytrvalá, že by ma človek najradšej umlátil novinami. Keď chcem, dokážem byť milá, ale ja väčšinou nechcem, takže je to fuk. Popravde, ak chcem s niekým vychádzať, väčšinou sa mi to darí. Priateľov mám málo – neverím ľuďom, keďže ľuďom sa vo všeobecnosti veriť nedá.

Hovoria o mne, že som drzá, na čo ja zakaždým slušne odpoviem: No a čo? Nepovažujem to za problém. Vyslovenie názoru považujú za drzosť len tí, ktorí názory druhých neakceptujú. A tých je, žiaľ, drvivá väčšina.

Mnoho mojich vlastností je... diskutabilných. Napríklad tvrdohlavosť. Ľudia túto vlastnosť neprávom odsudzujú. Tvrdohlavosť je len škaredšie slovo pre vytrvalosť, poprípade zásadovosť, či ako to všetci volajú, keď ide o nich. Ja o sebe pokojne vyhlásim, že som tvrdohlavá, a podľa mňa je to fajn. A nik ma nepresvedčí o opaku!

Okrem toho som lenivá, sarkastická, arogantná, leziem ľuďom na nervy... nuž, vypisovať tu všetkých mojich štyridsaťpäť zlých vlastností by bolo zbytočne zdĺhavé. Zhrniem to. Proste, úplne som sa nepodarila. Ak nejaké dobré vlastnosti mám, neviem o nich.

Vystihuje ma však jedna črta, hoci netuším, či je dobrá, alebo zlá. Je ňou fantázia. Dokážem si vymyslieť hocičo od rozprávok na dobrú noc až po príbehy, ktoré by som si rada prečítala v knižnej podobe, keby napadli schopnejšiemu spisovateľovi, ako som ja. Podaktorí tvrdia, že fantázia je nanič, pre mňa je všetkým.

Na záver môžem povedať, že mojím snom je niečo v živote dokázať a niečo svetu priniesť, a hlavne nebyť len ďalšou tehlou v múre. To si prajú mnohí. No čím som staršia, tým viac pochybujem o svojej schopnosti niečo dokázať – pre tú moju mizernú povahu.

No dobre, na slovenčinu to budem musieť upraviť, nech to znie milšie. Ach...

Denník je asi sprostý nápad. Keď som si naposledy do jedného zošita čmárala svoje užialené emocionálne básničky a iné nenázvuhodné výlevy, mama si pri najbližšom upratovaní, prechádzaní, alebo čo to, dofrasa, vlastne robila v mojej izbe, ten zošit otvorila, prečítala a hneď bol oheň na streche. Vraj čo mám za problém.

Mám veľa problémov a s tromi z nich bývam. A jeden z tých problémov sa mi hrabe v osobných veciach a potom sa diví. Trápilo ich hlavne, čo som napísala. Že by som najradšej mala od všetkých pokoj a že niektorých ľudí by som najradšej nemala rada, akože ešte mám. Hneď po spomínanom incidente som do zošita dopísala, že niektorí ľudia by mali strkať svoj dotieravý nos do svojich vecí. Hlavne nie do mojich. Ale to už nevideli.

Víkendy s nimi sú... ťažký *survival*. A čím ďalej, tým je moja *will to survive* menšia...

Áno, samozrejme, očistím zemiaky.. počkať, čo? Ja neviem, ako sa varí tá polievka. Máme recept? Nie? Vycucať z prsta? Aha, mala by som to už vedieť...

No, nemôžem za to, že je to zle, veď som to hovorila.

„Čo nevieš? Ty sa vieš hlavne vyhovárať! Vieš, len si lenivá!“

Fuck you too. Proste nemôžem všetko spraviť dokonale na prvýkrát. Ale podľa vášho názoru by som mala... sorry, tak som odpad. Nemali ste ma kupovať vo výpredaji.

Snežíiiiiiiiiiiii... a čo?

Ale nie, sneh mám rada. Ale iba kým padajú vločky. Potom je na zemi už len kopa polosnehu-polovody a to nie je nič pre moje premokajúce topánky. Keby aspoň

nejako vyzerali. Ale pre mamu je na prvom mieste praktickosť, a tak mám otrasné topánky pripomínajúce vojenské kanady. A premokajú. Neznášam ich.

Myslím topánky.

Hoci, nielen topánky. Poobede sa zasa všetci vyvalili na gauč a ja som umývala riad. A potom mi vynadali, lebo som im urobila kávu do hrnčeka a nie do šálky.

Vážne by som chcela byť schopnejšia. Len na to nemám gombík...

Nikde... nikto... nič netuší. Idem k počítaču! Na facebooku mám asi 100 priateľov, z toho reálne si píšem s tromi. Môže to byť napríklad aj preto, lebo ma nikto nemá rád, ale rovnako možné je, že uprednostňujú osobný kontakt.

Ha-ha, klamať si viem. Radšej si pustím *Simple Plan*.

Sorry, I can't be perfect...

Pondelok je síce nanič s tými svojimi prostými ránami a vstávaním a tak, ale aspoň nebudem doma.

Aj keď ťažko povedať, čo je vlastne horšie.

Everybody hates me.

Fakt, že nie som pekná a ani dosť extrovertná, si všimli aj moji drahí spolužiaci. Rozhodli sa vyťažiť zo zistenia čo najviac. Srandy. Na môj účet.

Až také vtipné to zase nie je.

Prídem si do školy... v tých príšerných topánkach. V šatni si ich chcem vyzuť a zasunúť ich pod lavičku k pekným čižmám svojich spolužiačok, ale zastaví ma skutočnosť, že moje prezuvky asi vyrazili na púť okolo šatne. To sa mi stáva takmer vždy, keď ich zabudnem zavesiť v igelitke na vešiak. Nikomu sa to nestáva, iba mne, z úplne pochopiteľných dôvodov. Debili.

Skutočný problém nastal, keď som tie prezuvky nenašla ani v príslušných častiach šatne. Chvíľu som len stála, chcelo sa mi plakať a v duchu som nadávala.

„Ahoj,“ pozdravila ma zrazu jedna z tej mlčiacej väčšiny spolužiakov, vchádzajúc do šatne.

„Eh, ahoj,“ pozdravila som ju a vystrúhala optimistický ksicht. „Nevieš náhodou, kam sa podeli moje prezuvky tentoraz?“

„Neviem, sorry... miznú?“

„Vyzerá to tak, že si žijú vlastný život,“ povedala som a nasilu sa zasmiala.

Nakoniec mi neostalo nič iné, len sa zmieriť s faktom, že tie prezuvky nenájdem. Vytiahla som teda tenisky z telesnej a obula si ich. Dúfam, že s tým prežijem, kým sa prezuvky neobjavia. Alebo nekúpia nové.

Daydreaming. Takto by som jedným slovom zhrnula celé vyučovanie. Niežeby sa mi nechcelo učiť, ale väčšinou mi to ide aj bez prílišnej námahy. Načo to siliť, nech to ide samo, keď chce.

Ak sa počas vyučovania študenti nudia, bavia sa s kamarátmi. To mi asi nepôjde, lebo imaginárni kamaráti patria do vyššieho levelu psychickej poruchy, než mám ja, takže ja si volím druhú alternatívu. Vymýšľam si. Vymýšľam si príbehy, väčšinou fantasy, zvyčajne s hl-

bokým emocionálnym podtónom. Nemôžem za to, že tak fičím na emóciách. Romantické filmy ma nebavia a pokladám ich za hlúpe, ale emócie sú iná vec. Aj keď, nie vždy sú pozitívne, takmer nikdy to nie je láska medzi mužom a ženou a tak. Zbožňujem však happyendy. Mohla by som to hodiť aj na papier, ale nechce sa mi. Radšej si to ukladám v hlave.

„Aká bola otázka?“

Možno by som sa mala venovať slovenčine a nie tej princeznej so železným srdcom.

Cool story, tho.

Áno, opäť som išla po chodbe a áno, opäť ma spolužiak obišiel širokým oblúkom. Boja sa, že by sa nakačili mojím... neviem čím. Rada by som sa ich spýtala, čo majú za problém. Už som sa aj informovala u tých trochu normálnejších, čo tým nenormálnejším na mne prekáža. Nič som sa nedozvedela. Najradšej by som tým debilom vrazila.

Ale neurobím to, som pacifistka. A hlavne som schopná sa veľmi rýchlo upokojiť bez ohľadu na to, do akej vývrtky ma vytočia. Alebo to proste odfiltrovať inak. Písaním básne a tak.

„Adriana! Ako to, že ma zase nezdravíš?“

Odpoveď „lebo ma nezaujímáš“ mi napadla ešte skôr, než som sa vôbec pozrela, kto so mnou hovorí. Nakoniec to bol angličtinár.

„Hmmm... Dobrý,“ dostala som zo seba inteligentne.

„A prečo nie si prezutá?“

„Eh, stratili sa mi prezuvky.“

„Zaujímavé, ostatným sa prezuvky nestrácajú. Ešte raz a asi sa porozprávam s rodičmi!“

Prevrátila som oči.

„Zase si drzá!“

„Nemôžem za to, že prezuvky neboli v šatni!“ dochádzala mi trpezlivosť.

„Tak si tie prezuvky nájdi alebo choď bosá! A nauč sa zdravieť. Už mám dosť tvojej arogancie a namyslenosti!“

Určite áno.

Tak, polhodina po tom rozhovore je za nami a ja som konečne dorevala na záchode. Čas ísť na hodinu...

Možno by bodlo železné srdce. Nič necítiť. Keby mi niekto ubližoval, proste by som naňho zoslala kliatbu, a ak už ostávame v realite, zmlátila ho. A keby mi niekto neprávom vynadal, mykla by som plecom.

Ale ja mám srdce živé, skutočné. Tlčie. Nevieť to nechať plávať. Nevieť nechať plávať svoju mizernú existenciu.

Občas mám pocit, že všetko okolo mňa sa zatvára. Cítim sa osamelá, keď som sama aj keď som v spoločnosti ľudí. Stále som osamelá. Nevieť žiť. Nikto ma to nenaučil... Rodičia? Níeee, to by si najprv museli usporiadať vlastný život.

Sú dni, keď plačem, a pritom tu v denníku vtipkujem. Znamená to, že som na tom ešte dobre alebo že sa stávam povestným smutným klaunom, čo si každý deň maluje úsmev? Jednoducho so sebou neviem žiť. Som neschop-

ná, škaredá, som odpad. Hnevám sa, že som sa vôbec narodila, som smutná, že ma všetci nenávidia, som na dne a stále sa snažím vstať, aj keď si hovorím – načo?

Občas rozmýšľam, aké by to bolo, keby ma niekto odvedol inam, do skutočného domova. Ukázal mi, ako sa žije, aké to je, keď vás majú radi. Niekoľko, kto by ma vchoval ako človeka a nesprával sa ku mne ako k veci.

Pred spaním si vymýšľam príbehy, v ktorých som v pohode, len aby som dokázala zaspáť. Napríklad... som princezná v čarovnej krajine a môj otec je kráľ. Prísny, ale spravodlivý, stará sa o mňa, stráži ma...

Môj biologický otec je ďaleko. Môj nevlastný otec sa zo mňa pri každej príležitosti vysmieva, šikanuje ma nezmyselnými úlohami. Raz ma napríklad vyhnali von. Vraj nech sa vrátim najskôr o hodinu, lebo stále sedím pri počítači. Tak som si vzala knižku, hodinky stále na ruke, a išla som. Sadla som si na lavičku, lebo som aj tak nemala kam ísť, a čítala som, až kým neuplynula hodina.

Až neskôr mi došlo, že vlastne sexovali.

Sedela som dnes v škole na schodoch a pozorovala skupinky ľudí pobehujúcich okolo. Všetci sa smiali a užívali si svoju trápnu pretváрку na *cool* týpkov.

Darilo sa im viac ako mne.

Vlastne sa ani nemusím tváriť *cool*.

Ale nie, svet je fajn. Len ho treba sledovať z dostatočnej diaľky.

„Fuj, ja popri nej neprejdem!“ ozval sa za mnou hlas. Z Marsu by stačilo, napríklad.

Vracala som sa domov zo školy. Sama. Popri mne prechádzali spolužiačky. Pri pohľade na mňa si šepkali alebo sa pokrytecky usmiali a pozdravili, pričom si mysleli, že nevidím za tie ich sympatické ksichtíky. Sú pekné, obľúbené, super, niekto ich má rád...

Bus meškal. Sedela som na zastávke a nudila sa. Vedľa postával párik a bozkával sa. Zazerala som a závidela.

Našťastie, bus dorazil, nastúpila som, sadla si, čumela z okna, rozmýšľala o princeznej so železným srdcom alebo o tom kráľovi zo včerajšieho večera.

Bus zastal. Vystúpila som a zamierila domov. Je to asi desať minút chôdze, a keďže bývame na dedine, všetci na mňa cestou čumia ako na škaredú opicu. A možno som práve urazila škaredú opicu. *Anyway*, kašlem na nich, oproti spolužiakom sú neškodní.

Dorazila som domov, chvalabohu, nikde nikoho. Tradičným spôsobom som hodila školskú tašku do kúta a šla do kuchyne poobzerať sa po niečom jedlom. Väčšinou si aj tak nič nezoberiem, idem do obývačky, zapnem telku, zistím, že nič nejde, tak ju vypnem a zamierim do izby. Vrátim sa k školskej taške, vytiahnem slovníček s poznačenými domácimi úlohami. Väčšinou si ich aj spravím, jedine, ak mám výnimočne zlý deň alebo výnimočne lenivú náladu.

Dnes to bol iba tak normálne zlý deň, takže som si sadla k úlohám, vypočítala pár príkladov z matiky, spravila dáke poznámky z literatúry, vyplnila *exercise* z angličtiny a mohla sa tešiť, ako sa presuniem...

... akurát tak dokelu, lebo som začula kľúče v zámke. Mama sa vrátila z práce, viedla krpca zo škôlky.

„No choď, nemám na to celý deň... vyzúvaj sa... hovorím VYZÚVAJ SA!!!“

To je na brata, ale veď ono sa to presunie. Ach, že som si ja nezavrela dvere.

„Adriana, nevieš pozdraviť?“

No, očividne nie. Zvlášť nie protivných ľudí.

„Ahoj,“ povedala som neutrálne.

„A čo si zase v izbe? Prečo je tu taký bordel? Zase si nič neurobila, odkedy si prišla, nikdy nič neurobiš...“

A tak ďalej, nuž, niekto prišiel hladný. A ten niekto je vtedy odporný.

Tak som sa postavila a spýtala sa, čo treba spraviť.

„NIČ!!! Nič netreba spraviť! Pokojne si zalez do izby a zdochni!“

Ležím.

Neviem, ako dlho.

Proste len ležím v tme.

Som zlomená, nešťastná, neschopná akéhokoľvek pohybu, iba ležím a rozmýšľam, kedy sa toto so mnou stalo. Nikto ma nemá rád. Rodina ma nenávidí, spolužiaci ma nenávidia. Mieša sa vo mne hnev, ľútosť a bolesť. Tá bolesť, ktorej sa hovorí spaľujúca.

Nuž, ak je toto peklo, je v ňom pekelné zima. Trasiem sa, chcem sa prikryť, ale deka je ďaleko a ja sa nemôžem pohnúť.

PREČO??? Čo som vám urobila, vy idioti? Kedy, čo?

Nikdy mi nič nepoviete, vždy som pre vás len odpad, len niekto, komu sa treba smiať, kto by nemal existovať,